

Лиу ЧАНЋХИУ (Liu Zhanqiu) Кина

ВОЛИМ ОНУ ВРСТУ СЛУЧАЈНОСТИ.... ..

Волим ону врсту случајности
Када се непознати случајно сретну
Када духовно блиски случајно прсну у смех
Као пенушави цвет таласа што раскошно процвета и увене

Волим ону врсту случајности
Када се на морској обали случајно утисне стопала траг
Када у туђини случајно примим писмо
Као два чамца ослоњени један на други а опет раздвојени

Волим ону врсту случајности
Која те не узбуди, а опет те сентименталним учини
Не тражим вечна почела
Као што по смирају сунца опет месец дође
Желим да се све очекивано деси
Желим да се по плану лет одигра
Али колико је само она ненадана случајност
Из живота изврпала предивних искри

НЕ РАЗМИШЉАМ О ТОМЕ КАКО ЋЕ СЕ ЗАВРШИТИ

Не размишљам о томе како ће се завршити
Пошто је завеса већ подигнута
Треба весело одглумити
Пошто су руже већ поред тела
Треба свим бићем исисати њихову слатку росу
Пошто је малени чамцац већ напустио обалу
Чак иако отплови до путог острва веће бити сам
Пошто већ кроз трново жбуње пузиш
Онда се не треба плашити змија отровница и дивљих тигрова
Ох, пролеће већ изнова маше
Не треба се бринути због хладноће зиме
Душа никада није хтела да уђе у рај
Сваки тренутак је спремна да је световно прогна

И када позорница остане без иједног човека
Ја и ти ћемо ипак доћи са осмехом
Да се животу последњи пут поклонимо

ЗРАЦИ СУНЦА МИЛУЈУ МИ РАМЕНА

Зраци сунца милују ми рамена
Наше је сусретање безгласно и пуно топлине
Али они нису моји
Када се ноћ спусти пријатељски се растејамо

Стихови радошћу пуне моје уши
Свим својим осећањима сам их обухватио
Али они нису моји
Нестану и оставе незаборавно лепе успомене

Када ми жена пољупцем овлажи језик
Црвенило крви прекрије кожу
Али она није моја
Њена лепота не може заменити моју ружноћу

Еј умни а глупи човече
Зашто желиш бесмислена поседовања
Ти си са свим стварима повезан а опет одвојен
Диван кључ је пријатељска љубав и опроштај

НЕМА ГЛУМЦА КОЈИ НЕ НАПУСТИ ПОЗОРНИЦУ...

Нема глумца који не напусти позорницу
И нема гледаоца који не изађе из позоришта
Сто један пут аплаудирати
А завеса се ипак спусти сто два пута

Хајде да пођемо, капи кипше немупшто сипе
Земља није њихово гробље
Само је дуг, дуг пут прави
Радосно, предано, ревносно пођи

ЛИУ ЧАНЋХИУ (1936), песник, преводилац и књижевни критичар. Трцуупио је потпредседник Кинског друштва за прозу и поезију, главни уредник *Поезије*, најтиражијег песничког часописа у Кини. Првојеси на више језика, преводио Јессенина и Пушкина. Збирке песама: *О иаициру за иисање у рано иролеће*, *Радосиј живоија*, *Гишара у даљини*, *Песме без наслова*.

Превео са кинеског: РАДОСАВ ПУШИЋ